

A Fővárosi Ítéltábla a ... Ügyvédi Iroda ... által képviselt ... felperesnek a ... Ügyvédi Iroda ... által képviselt ... alperes ellen tartozás megfizetése iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2012. május 30. napján kelt, 2.G. 40.052/2012/12. számú ítélete ellen az alperes 13. sorszámú fellebbezése folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja;

kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 400.000 (Négyszázezer) forint + áfa másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes fizetési meghagyás kibocsátását kérte az alperesi jogelődökkel szemben, majd az ellentmondás folytán perré alakult eljárásban előterjesztett keresetében az alperesek egyetemleges kötelezését kérte 15.189.116 forint tőke és 5.335.535 forint tőkésített kamat, mindösszesen 20.524.651 forint és perköltség megfizetésére.

A keresetét arra alapította, hogy a perben nem álló ... Kft. (későbbi cégnevein: ... Kft., majd ... Kft., a továbbiakban: jogelőd) ellen folyamatban volt perben a Fővárosi Bíróság a 2010. február 25. napján kelt - és a Fővárosi Ítéltábla 2010. október 20. napján meghozott 6.Pf.20.841/2010/3. számú ítéletével helybenhagyott - 2.G.40.737/2006/86. számú ítéletében kötelezte a jogelődöt a felperes javára 15.189.116 forint és a tőke után 2004. január 19. napjától a kifizetés napjáig az érvényes jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt mértékű késedelmi kamata és perköltség megfizetésére. A jogelőd 2010. február 22. napján elhatározta a szétválását, melynek következtében a jogelőd társaságból kiválással négy kft. jött létre, jelen per eredeti alperesei.

A felperes végrehajtási eljárást kezdeményezett a jogerős ítélet alapján mind a jogelőd, mind a jogutód társaságokkal szemben. A jogutód társaságokkal szemben előterjesztett végrehajtási kérelmét - jogerős marasztalás hiányában - a bíróság

elutasította, a jogelőd kft.-vel szemben vezetett végrehajtás csak részben vezetett eredményre, a befolyt összeget a végrehajtó a jogszabály szerint először a költségekre és kamatokra számolta el, azonban a keresetleveléhez F/8. szám alatt csatolt kimutatás szerint kifizetetlen maradt 15.189.116 forint tőke és 5.335.535 forint kamat. A végrehajtási eljárásban meg nem térült követelése megfizetésére a kiválással létrejött jogutód társaságok egyetemlegesen kötelesek abban az esetben, ha a szétválási szerződésben a felperes követeléséről nem rendelkeztek a 2006. évi IV. törvény (Gt.) 85. § (3) bekezdése alapján, ha rendelkeztek a 85. (4) bekezdése alapján.

Az alperesi védekezésre tekintettel előadta, hogy álláspontja szerint irreleváns, hogy a felperes tett-e nyilatkozatot a szétválásról szóló közlemény közzétételére, illetve kért-e biztosítékot.

Az alperesek ellenkérelmükben a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérték. Arra hivatkoztak, hogy az alperesi jogelőd átalakulásáról a jogszabály szerint azt megelőzően két alkalommal megjelent a közzététel, amely tartalmazta a jogok és kötelezettségek megosztását. A felperes észrevételt nem tett, biztosíték adását nem kérte. A szétválási szerződés egyértelműen úgy rendelkezik, hogy a jogelőd társaság tartozik helytállni a szétválás hatályosulásának időpontját megelőzően keletkezett kötelezettségekért, illetve a szétválás hatályosulásának időpontját megelőző üzleti évekre vonatkozó, de később megállapításra kerülő kötelezettségekért is. A felperes követelése csak a szétválást követően vált ismertté, figyelemmel arra, hogy az azt megállapító jogerős ítélet ezt követően került meghozatalra. Mindez azt eredményezi, hogy a kiváló jogutódok nem tartoznak felelősséggel a jogelőd tartozásaiért. Hivatkozott továbbá arra is, hogy a Gt. 85. § (4) bekezdése szerint a jogutódok felelőssége csak akkor áll fenn, ha a jogelődtől a követelés nem hajtható be, és a felperes nem bizonyította, hogy a követelés nem volt behajtható. Vitatta a végrehajtás során a végrehajtó által készített kimutatást az alperesi jogelőd fennálló tartozásairól.

Az elsőfokú bíróság a 2012. május 30. napján kelt 2.G.40.052/2012/12. számú ítéletében kötelezte az I., II., III. és IV. rendű alpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 20.524.651 forintot és 635.000 forint perköltséget. Döntését azzal indokolta, hogy a nem vitatott tényállás szerint az I-IV. rendű alperesek 2010. július 8. napján kiválással jöttek létre a ... (akkori nevén: ...) Kft.-ből. A felperes követelése a jogelőd kft.-vel szemben a jogerős ítéletből megállapíthatóan 2003-ban, tehát a szétválást megelőzően keletkezett. A szétválási szerződés szerint a szétválást megelőzően keletkezett kötelezettségekért a fennmaradó társaság felel. A felperes a követelését az F/8. alatt csatolt végrehajtási adatlappal és a per során a végrehajtótól beszerzett nyilatkozattal bizonyított módon először a fennmaradó társasággal szemben próbálta érvényesíteni, azonban a végrehajtási eljárás során 20.524.651 forint nem térült meg. Az elsőfokú bíróság a Pp. 164. § (1) bekezdése szerint tájékoztatta az alpereseket arról, hogy őket terheli a bizonyítás, amely szerint az alperesi jogelőd által a jogerős ítéletben írt teljes marasztalási összeg megfizetése megtörtént. Bizonyítási indítványuk alapján a bíróság megkereste a végrehajtási eljárás során eljáró végrehajtó irodát, amely a

jogelőd fennálló tartozását 2012. április 23. napján 21.484.062 forintban jelölte meg. Ebből következően az alperesek nem tudták bizonyítani, hogy a jogelőd tartozása a felperes által követelt összegnél kevesebb, és ezáltal nem lennének kötelezhetők a kereseti követelés teljes összegének megfizetésére. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az I-IV. rendű alperesek felelőssége az alperesi jogelőd felperes által követelt tartozásáért a Gt. 85. § (4) bekezdése alapján fennáll, ezért egyetemlegesen kötelezte őket a tartozás megfizetésére. Az ítélet indokolása tartalmazza továbbá, hogy ez irányú jogszabályi rendelkezés hiányában az alperesek felelősségét nem szüntette meg az a tény, hogy a szétválásról szóló közleményre a felperes nem tett észrevételt, illetve nem kért biztosítékot. Nem volt alapos az alperesek védekezésének azon hivatkozása sem, hogy a szétválási szerződés rendelkezésére tekintettel a kiváló jogutódok nem váltak a felperes követelésének kötelezettjévé. A Gt. rendelkezése alapján a jogelőd kötelezettségéért a szétválási szerződés szerint kötelezett jogutód nemteljesítése esetén valamennyi jogutód felelőssége egyetemleges. Ha el is fogadnánk az alperesi védekezésben előadott állítást, hogy a követelés csak utóbb vált ismertté, úgy a felelősségük a Gt. 85. § (3) bekezdése alapján áll fenn. Arra is tévesen hivatkoztak az alperesek, hogy csak behajthatatlanság esetére állna fenn a felelősségük, ugyanis a Gt. 85. § (4) bekezdésének megfogalmazásából az következik, hogy a törvény arra az esetre állapítja meg a jogutódok felelősségét, ha a szétválási szerződés szerint kötelezett tag esedékességkor nem fizet. Mellőzte az elsőfokú bíróság az alperesek azon biztosítási indítványának teljesítését, hogy kötelezze a végrehajtót a jogelődtől beszedett összeg elszámolására, ugyanis az alperesek állításával szemben a végrehajtási költségek nem az alperesekkel, hanem a szétválási szerződéssel kötelezett jogelőddel szemben kerültek érvényesítésre. Annak pedig, hogy milyen összeg került elszámolásra kamatra, és milyen összeg a tőketartozásra, a per eldöntése szempontjából nem volt releváns.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperesek nyújtottak be fellebbezést, melyben elsődlegesen a per megszüntetését, másodlagosan az ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítását, míg harmadlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak újabb eljárás lefolytatására és újabb határozat hozatalára utasítását kérték.

Arra hivatkoztak, hogy eljárási szabályt sértett az elsőfokú bíróság azáltal, hogy nem küldte meg részükre a végrehajtó iroda által megkeresésre adott kimutatást, melyből egyebekben nem állapítható meg, hogy a végrehajtó iroda által hivatkozott, összesen 33.101.747 forint összegű követelés pontosan milyen követéleselemeket tartalmaz. Eljárási szabálysértést követett el továbbá az elsőfokú bíróság, amikor nem utasította el a felperes keresetlevelét idézés kibocsátása nélkül annak ellenére, hogy a felperes nem tett eleget a Pp. 121/A. §-ában foglaltaknak, az alpereseket a pert megelőzően nem kereste meg. Alperesi álláspont szerint ebből következően az alperesek nyilvánvalóan nem adtak okot a perre, ezért velük szemben perköltség, illetve végrehajtási költség nem érvényesíthető. Azon az alapon is el kellett volna utasítania az elsőfokú bíróságnak idézés kibocsátása nélkül a keresetlevelet, hogy a felperes hiányosan rótta le a kereseti illetéket, mivel a keresetben megjelölt

pertárgyérték 6 %-ának megfelelő illeték helyett csak 600.000 forintot rótt le. A felperes keresete mint eljárást megindító beadvány az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) módosítása után érkezett a bírósághoz, a felperesnek az 1.500.000 forint illetékmaximumot kellett volna lerónia. Miután az elsőfokú bíróság elmulasztotta a per megszüntetését, azt a másodfokú bíróság pótolhatja a Pp. 251. § (1) bekezdése alapján.

Érdemben fenntartotta az első fokú eljárás során előadott védekezését, amely szerint a szétválási szerződés alapján a jogutódok nem tartoznak felelősséggel, különös tekintettel arra, hogy a felperes biztosítékot nem kért. Változatlanul fenntartották az összecszerzési vitatásukat is. Előadták továbbá, hogy a felperes az alperesekkel szemben is kezdeményezett végrehajtási eljárást, amely elutasításra került, az alperesek terhére nem róható annak jogkövetkezménye, hogy a felperes jogellenesen kért velük szemben végrehajtást, melynek során többletköltsége merült fel. Az összecszerzés körében végül arra hivatkoztak, hogy a végrehajtó által igazoltan a végrehajtási eljárás során a jogelődől befolyt 13.338.989 forint, így az alperesek álláspontja szerint ezen összeg erejéig a felperes az alperesekkel szemben jogszerűen nem érvényesíthet igényt. Kérték a felperes perköltségben marasztalását.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperesek perköltségben marasztalását kérte. Fenntartva az első fokú eljárásban általa előadottakat a fellebbezésben előterjesztett új hivatkozásokra előadta, hogy a per fizetési meghagyással indult, ebből következően a Pp. 121/A. § (4) bekezdés c) pontja alapján nem volt szükség a felek között egyeztető tárgyalásra, illetve megkísérlésének igazolására, ezért ez okból nem volt helye a per megszüntetésének. Tévesen hivatkoznak az alperesek illetékhiányra is, mivel a felperes a fizetési meghagyással indult eljárásban a fizetési meghagyás illetékét leróta, és az ellentmondás folytán perré alakult eljárásban a közjegyző által meghatározott összegű illetéket is megfizette. A fentiekre tekintettel az alperesek által előadottakkal ellentétben nincs ezért helye a Pp. 251. §-a alapján a per megszüntetésének. Érdemben pedig az elsőfokon eljáró bíróság megállapításai a jogutódok felelősségét tekintve helytállóak, a Gt. hivatkozott rendelkezései kógens szabályok.

Tájékoztatva továbbá az ítélőtáblát, hogy az alperesek jogelődje ellen a Fővárosi Bíróság felszámolási eljárást rendelt el, melynek következtében a jogelőd elleni végrehajtás is megszüntetésre került. A felszámolási eljárásban hitelezői igénybejelentést tett, melyet a felszámoló nyilvántartásba vett, azonban a felszámolási eljárás egyszerűsített lefolytatása várható tekintettel arra, hogy a jogelőd társaság ügyvezetője nem vette fel a kapcsolatot a felszámolóval, ezért a felszámoló nem rendelkezik az adós iratanyagával, illetve nincs tudomása a felszámolás körébe tartozó vagyronról. Mindezek alátámasztására okirati bizonyítékokat csatolt.

A Fővárosi Ítélőtábla a 2014. február 7. napján jogerőre emelkedett 10.Gf.40.237/2013/3. számú végzésében megállapította, hogy a II., III. és IV. rendű alperesek jogutóda beolvadás folytán az I. rendű alperes.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, helytálló jogi következtetéssel és megalapozott indokolással adott helyt a keresetnek.

A Fővárosi Ítéltábla ezért kizárólag a fellebbezésben foglaltakra tekintettel az alábbiakra mutat rá.

Alaptalanul indítványozta az alperes a per megszüntetését a fellebbezésében hivatkozott okok alapján. Azon túlmenően, hogy azok megalapozatlanok, helytállóságuk esetén sem eredményeznék az eljárás jelen szakában a per megszüntetését.

A Pp. 157. § a) pontja alapján a per megszüntetésének akkor van helye, ha a keresetlevelet már a 130. § (1) bekezdésének a)-h) pontja alapján idézés kibocsátása nélkül el kellett volna utasítani. A fellebbezésben hivatkozott, a keresetlevél idézés kibocsátása nélkül történő elutasítását eredményező előzetes egyeztetés hiánya, illetve illetékhány kívül esnek a 130. § (1) bekezdés a)-h) pontjain, ezekben az esetekben a 130. § (1) bekezdés i) pontja alapján van helye a keresetlevél idézés kibocsátása nélküli elutasításának, ami azonban az eljárás későbbi szakában már nem ad alapot a 157. § a) pontja szerinti megszüntetésre. Ugyanakkor a felperes helytállóan hivatkozott a Pp. 121/A. § (4) bekezdés c) pontjában írtakra, amely szerint e rendelkezések nem alkalmazhatók a fizetési meghagyásos eljárást követő perben. A Pp. 315. § (5) bekezdése szerint továbbá a fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelem előterjesztésének ugyanaz a hatálya, mint a keresetlevél beadásának, a fizetési meghagyás kézbesítésének pedig ugyanaz a hatálya, mint a keresetlevél kézbesítésének (128. §). A fizetési meghagyás kézbesítésével tehát beállnak a perindítás hatályai. A fizetési meghagyás kelte 2011. november 28. napja, a felperes a fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelmét a közjegyzőhöz még a 2011. évi CLVI. törvénnyel 2012. január 1. napjával módosított Itv. 42. § (1) bekezdésének hatálybalépése előtt nyújtotta be, a fizetési meghagyásos eljárás díja és a keresetlevélen lerótt illeték együttes összege a benyújtáskor hatályos Itv. 42. § (1) bekezdés a) pontjában megállapított 900.000 forint illetékmaximumnak megfelelt.

Áttérve a fellebbezés érdemi hivatkozásaira, megalapozatlanul állította az alperes, hogy a szétválási szerződés szerint a jogutódok felelőssége nem állapítható meg.

A Gt. 9. § (1) bekezdése szerint a tagok e törvény, illetve más jogszabályok keretei között a társasági szerződés tartalmát szabadon állapíthatják meg, e törvény rendelkezéseitől azonban csak akkor térhetnek el, ha ezt a törvény megengedi. Nem minősül a törvénytől való eltérésnek olyan további rendelkezés társasági szerződésbe való foglalása, amelyről e törvény nem szól, ha a rendelkezés nem áll ellentétben a társasági jog általános rendeltetésével, vagy az adott társasági formára vonatkozó szabályozás céljával, és nem sérti a jóhiszemű joggyakorlás követelményeit.

A fentiek értelemszerűen vonatkoznak a szétválási szerződés tartalmára is, melyből következően a Gt. 85. § (4) bekezdése olyan kogens szabályozás, amit a felek a szétválási szerződésben nem zárhatnak ki, mert az ellentétes lenne a társasági jog rendeltetésével a szétválás során a jogszabály által biztosított hitelezővédelmi szabályozással.

Nem sértett továbbá az elsőfokú bíróság eljárási szabályt, amikor az alperesi indítványra beérkezett végrehajtói válaszlevelet nem kézbesítette az alperesek részére. Annak kézbesítését jogszabály nem írja elő, a jogi képviselővel eljáró alperesek az iratokba a per bármely szakaszában betekintheznek (Pp. 119. § (1) bekezdés), valamint az elsőfokú bíróság a megkeresésre adott válasz tartalmát a beérkezését követő tárgyaláson ismertette, ahol az alperesek jogi képviselőjük útján képviseltették magukat, azt megismerték. A jogi képviselő arra nyilatkozatot is tett.

Megalapozottan mellőzte az elsőfokú bíróság az alperesi bizonyítási indítvány teljesítését is, mert a végrehajtó kimutatásából egyértelműen megállapítható, hogy a keresetben érvényesített összeg a végrehajtási eljárásban be nem hajtott tőke és kamat, a felperes sem a jogelőddel szemben indított, sem a jogutódokkal szemben (eredménytelenül) indított végrehajtási eljárás költségeit nem érvényesítette jelen perben.

Végül az alperes nem hivatkozhat arra sem alappal, hogy nem adott okot a perre, ezért perköltség viselésére nem kötelezhető, mivel nem állnak fenn a Pp. 80. § (1) bekezdésében írt feltételek, a követelés elismerésére az első tárgyaláson nem került sor, hiszen a marasztaló ítélettel szemben az alperesek fellebbezést is előterjesztettek.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján - helytálló indokaira utalással - helybenhagyta.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdés alapján kötelezte a másodfokú bíróság a peresztes alperest a felperes ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltségének megfizetésére, melyet a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja és (5) bekezdése alapján a pertárgyérték figyelembevételével határozott meg.

Budapest, 2014. február 20.

. Tibold Ágnes s.k., a
tanács elnöke - előadó
bíró
Dr. Felker László s.k.,
bíró

Levek Istvánné dr. s.k.,
bíró

